

PAYSAGE

Dieter Hoffmann

Debeli konji
dirjajo kot nori
— blodna belina —
v krogu k trojnim skupinam.
Zlomljeno koleno
jih drži na zrahljani vrvi.
Izteptavajo semena.

Na desni tolčejo možje
cepec v žito.
Sredina je visok rumen kup,
kubus plevela,
višji kot dva človeka.
Spređaj, v njegovi senci, nekateri postopajo,
tudi konji počivajo, v ozadju.

Dekla nosi obed na glavi
Na poljski poti stoji, v beli obleki, gospodarica,
in dvorljivec, v črnem, s klobukom in mečem.
Kmečki dvorec in mesto
in grad so videti daleč.
Celota je lahko obledela zelena,
z zlato rumeno,
prašno siva, mešana s pšenico.

UGRABITEV

Karl Krolow

Veter, ki črnim kipom
Zapira oči,
Odpri bluzo na tvojem vratu.

Veter, ki ne reče
Niti da niti ne,
Položi roko nate.

Veter, ki Pitagorovo znamenje
Vrže v zrak,
Gre prek tebe.
Golob v tvojem srcu
Je v njegovi oblasti.
Brez odpora
Se pusti ubiti.

Toda čolni nad tvojim srcem
So razpeli jadra. Njihovo jadro
Se tre ob licu rahle sape.

Veter tujine
Z vihravimi bradami morskih mačk na modrem sidrišču,
Ki te je ugrabil!

PODOBA

Walter Neumann

Mislím, danes boš prišla.
Sanje proti jutru
so te mi pokazale.

Upanje
odseva v oknu
in barva dan.

Kaj so prazniki,
ukradeni ponoči
s tem in onim,

pred edinim praznikom
človeka.

Vendar ga praznuje
nepripravljen,
kmalu ugasne
luči,
naveličan.

Kar ve,
se uči
prepozno.

Kličem v prostor
brez zraka, brez luči, brez konca.
Brez odmeva
stati pred teboj —
to zožuje srce in zenico.

Z lažjo živeti
ali z bogom
se zdi eno.

Upati v
mir in kruh
je prevara.